

7. Το ορισμένο ολοκλήρωμα

7.1. Το ορισμένο ολοκλήρωμα

Για το αόριστο ολοκλήρωμα βρήκαμε ότι:

Αν η συνάρτηση $F(x)$ είναι μια αρχική συνάρτηση της $f(x)$, τότε το αόριστο ολοκλήρωμα της $f(x)$ ως προς x είναι $I(x) = \int f(x) dx = F(x) + c$, όπου $c = \text{σταθερά}$.

Στη σχέση $I(x) = F(x) + c$, θέτοντας $x = a$ έχουμε $I(a) = F(a) + c$, ενώ θέτοντας $x = b$ έχουμε $I(b) = F(b) + c$. Αφαιρώντας τις δύο αυτές εξισώσεις, απαλείφουμε το c , και έχουμε $I(b) - I(a) = F(b) - F(a)$.

Συμβολίζουμε τη διαφορά $I(b) - I(a)$ με $\int_a^b f(x) dx$. Έτσι έχουμε

$$\int_a^b f(x) dx = [F(x)]_a^b = F(b) - F(a) . \quad (7.1)$$

Αυτό είναι το *θεμελιώδες θεώρημα του ολοκληρωτικού λογισμού*.

Ονομάζουμε το $\int_a^b f(x) dx$ το *ορισμένο ολοκλήρωμα της συνάρτησης $f(x)$ ως προς x μεταξύ των ορίων $x = a$ και $x = b$* .

Η διαδικασία υπολογισμού του ορισμένου ολοκληρώματος δίνεται από την εξίσωση ορισμού (7.1): Αφού βρεθεί μια παράγουσα συνάρτηση $F(x)$ της $f(x)$, το ζητούμενο ορισμένο ολοκλήρωμα είναι ίσο με τη διαφορά των τιμών της $F(x)$ στα σημεία $x = a$ και $x = b$, δηλαδή $F(b) - F(a)$. Αυτό συμβολίζεται με $[F(x)]_a^b$ ή $F(x)|_a^b$. Η τιμή $x = a$ ονομάζεται το *κάτω όριο της ολοκλήρωσης* και η $x = b$ το *άνω όριο*.

Κάποια παραδείγματα θα επιδείξουν τη διαδικασία υπολογισμού των ορισμένων ολοκληρωμάτων:

Παράδειγμα 1

$$\int_0^1 x dx = \left[\frac{1}{2} x^2 \right]_0^1 = \frac{1}{2} (1^2 - 0^2) = \frac{1}{2}$$

Παράδειγμα 2

$$\int_a^b \frac{dx}{x} = [\ln x]_a^b = \ln b - \ln a = \ln \left(\frac{b}{a} \right) \quad (ab > 0)$$

Παράδειγμα 3

$$\int_0^\pi \sin x dx = -[\cos x]_0^\pi = -[(-1) - (1)] = 2$$

Παράδειγμα 4

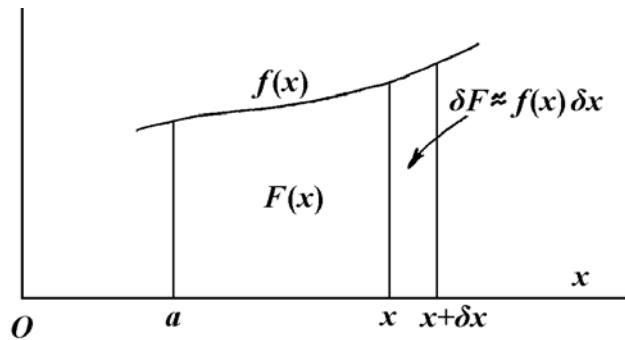
$$\int_0^1 e^x dx = [e^x]_0^1 = e - 1$$

Παράδειγμα 5

$$\int_0^\infty e^{-x} dx = [-e^{-x}]_0^\infty = -0 + 1 = 1$$

7.2. Γεωμετρική ερμηνεία του ορισμένου ολοκληρώματος

Έστω η συνάρτηση $f(x)$, την οποία για ευκολία παίρνουμε συνεχή και θετική σε όλες τις τιμές του x που θα θεωρήσουμε. Επίσης έστω ότι η συνάρτηση $F(x)$ δίνει το εμβαδόν (στις κατάλληλες μονάδες) της επιφάνειας μεταξύ του άξονα των x , της καμπύλης $f(x)$, και των ευθειών που είναι κάθετες στον άξονα των x στα σημεία a και x (βλ. σχήμα). Αν προσθέσουμε στο εμβαδόν τη λεπτή λωρίδα μεταξύ x και $x + \delta x$, το εμβαδόν θα αυξηθεί κατά $\delta F \approx f(x)\delta x$ περίπου, γιατί η λωρίδα έχει εύρος δx και ύψος περίπου $f(x)$ σε όλο της το εύρος. Η προσέγγιση γίνεται τόσο πιο ακριβής όσο πιο στενή είναι η λωρίδα.



Επομένως $f(x) \approx \frac{\delta F}{\delta x}$, και στο όριο $\delta x \rightarrow 0$, είναι $f(x) = \frac{dF}{dx}$.

Η $F(x)$ είναι επομένως μια παράγουσα συνάρτηση της $f(x)$, και μπορούμε να γράψουμε

$$F(x) = I(x) + c, \quad \text{όπου } I(x) = \int f(x) dx. \quad (7.2)$$

Από τον ορισμό της $F(x)$, προφανώς είναι $F(a) = 0$ και επομένως $F(a) = I(a) + c = 0$, ή $I(a) = -c$. Έτσι βρίσκουμε ότι $F(x) = I(x) - I(a)$, ή, τελικά, ότι

$$F(x) = \int_a^x f(x) dx. \quad (7.3)$$

(Θα μπορούσαμε ίσως πιο σωστά να γράψουμε $F(x) = \int_a^x f(t) dt$ για να τονίσουμε τη διαφορά ανάμεσα στη μεταβλητή της ολοκλήρωσης και του άνω ορίου της ολοκλήρωσης.)

Καταλήγουμε έτσι στο συμπέρασμα ότι:

Το εμβαδόν $F(x)$ της επιφάνειας που βρίσκεται μεταξύ του άξονα των x , της καμπύλης $f(x)$, και των ευθειών που είναι κάθετες στον άξονα των x στα σημεία a και x , δίνεται από το ορισμένο ολοκλήρωμα της $f(x)$ ανάμεσα στα σημεία a και x , δηλαδή $F(x) = \int_a^x f(t) dt$.

Είναι σαφές ότι η ολοκλήρωση είναι μια διαδικασία άθροισης. Για το λόγο αυτό, το σύμβολο \int είναι ένα επιμηκυμένο S , από τη λατινική λέξη *summa* = άθροισμα.

Τα ακόλουθα παραδείγματα θα αποσαφηνίσουν όσα αναφέραμε.

Παράδειγμα 6

Να βρεθεί το εμβαδόν ανάμεσα στην παραβολή $y(x) = x^2$, τον άξονα των x , και των καθέτων στον άξονα των x στα σημεία $x = 1$ και $x = 2$.

Από τη σχέση που βρέθηκε, το ζητούμενο εμβαδόν είναι:

$$S = \int_1^2 y(x) dx = \int_1^2 x^2 dx = \left. \frac{1}{3} x^3 \right|_1^2 = \frac{1}{3} (2^3 - 1^3) = \frac{7}{3}$$

Παράδειγμα 7

Να βρεθεί το εμβαδόν ανάμεσα στην καμπύλη $\sin x$ και τον άξονα των x , μεταξύ των σημείων:
 (α) $x=0$ και $x=\pi$. (β) $x=\pi$ και $x=2\pi$. (γ) $x=0$ και $x=2\pi$.

Επειδή $\int \sin x \, dx = -\cos x$, τα ζητούμενα εμβαδά είναι:

$$(α) \int_0^\pi \sin x \, dx = -[\cos x]_0^\pi = -[(-1) - (1)] = 2$$

$$(β) \int_\pi^{2\pi} \sin x \, dx = -[\cos x]_\pi^{2\pi} = -[(1) - (-1)] = -2$$

$$(γ) \int_0^{2\pi} \sin x \, dx = -[\cos x]_0^{2\pi} = -[(1) - (1)] = 0$$

Βλέπουμε ότι, για αυξανόμενο x , το εμβαδόν $dF(x) = f(x) \, dx$ είναι θετικό για θετικές τιμές της συνάρτησης $f(x)$ και αρνητικό για αρνητικές τιμές. Έτσι, για παράδειγμα, στο σύνολό του το εμβαδόν $\int_0^{2\pi} \sin x \, dx$ είναι ίσο με μηδέν.

Παράδειγμα 8

Η δύναμη που ασκείται πάνω σε μια σημειακή μάζα δίνεται, συναρτήσει της θέσης, από τη σχέση $F_x(x) = kx$. Να βρεθεί το έργο που παράγει η δύναμη όταν μετατοπίζει τη μάζα από τη θέση $x=0$ στη θέση $x=X$.

Έστω ότι συμβολίζουμε με $W(x)$ το έργο που παράγει η δύναμη όταν μετατοπίζει το σημείο εφαρμογής της από κάποιο σημείο αναφοράς (το οποίο θα μπορούσε για παράδειγμα να είναι το $x=0$ αλλά και οποιοδήποτε άλλο σημείο) έως το σημείο x .

Κατά τη μετατόπιση της μάζας από τη θέση x στη θέση $x + \delta x$, η δύναμη παράγει έργο που δίνεται προσεγγιστικά από τη σχέση $\delta W \approx F_x(x) \delta x$, από όπου προκύπτει ότι $\frac{\delta W}{\delta x} \approx F_x(x)$. Η σχέση δεν είναι ακριβής, γιατί για μη μηδενική μετατόπιση δx η δύναμη

είναι μόνο προσεγγιστικά ίση με $F_x(x)$ σε όλο το μήκος της μετατόπισης δx . Το σφάλμα γίνεται ολοένα και μικρότερο καθώς $\delta x \rightarrow 0$, οπότε και έχουμε την ακριβή σχέση $\frac{dW}{dx} = F_x(x)$. Αυτή η σχέση, αν ολοκληρωθεί ως προς x , δίνει

$$W(x) = \int F_x(x) \, dx = G(x) + c$$

όπου $G(x)$ είναι μια παράγουσα της $F_x(x)$. Για δύο τιμές του x , τις a και b , έχουμε

$$W(a) = G(a) + c \quad \text{και} \quad W(b) = G(b) + c \quad \text{ή} \quad W(b) - W(a) = G(b) - G(a) = \int_a^b F_x(x) \, dx.$$

Άρα το έργο που παράγει η δύναμη όταν μετατοπίσει το σημείο εφαρμογής της από το σημείο $A(x=a)$ στο σημείο $B(x=b)$, το οποίο συμβολίζουμε με $W_{A \rightarrow B}$, δίνεται από τη σχέση

$$W_{A \rightarrow B} \equiv W(b) - W(a) = \int_a^b F_x(x) \, dx.$$

Είναι επομένως ίσο με το εμβαδόν κάτω από την καμπύλη της δύναμης $F_x(x)$, ανάμεσα στα σημεία $x=a$ και $x=b$, ή με το ορισμένο ολοκλήρωμα της $F_x(x)$, ως προς x , ανάμεσα στα σημεία $x=a$ και $x=b$.

Για τη συγκεκριμένη περίπτωση του Παραδείγματος, είναι $F_x(x) = kx$, $a=0$ και $b=X$.

Επομένως,
$$W_{A \rightarrow B} = \int_0^X kx \, dx = \left[\frac{1}{2} kx^2 \right]_0^X = \frac{1}{2} kX^2.$$

7.3 Ιδιότητες του ορισμένου ολοκληρώματος

Από τις ιδιότητες του αόριστου ολοκληρώματος και τον ορισμό του ορισμένου ολοκληρώματος, προκύπτουν οι εξής ιδιότητες του αόριστου ολοκληρώματος. Προφανώς,

$$\int_a^b f(x) dx \equiv \int_a^b f(t) dt \equiv \int_a^b f(z) dz \quad (7.4)$$

$$\int_a^b dF(x) = F(b) - F(a) \quad (7.5)$$

$$\int_a^a f(x) dx = 0 \quad (7.6)$$

$$\int_a^b [f(x) + g(x)] dx = \int_a^b f(x) dx + \int_a^b g(x) dx \quad (7.7)$$

και

$$\int_a^b k f(x) dx = k \int_a^b f(x) dx \quad k = \text{σταθερό} \quad (7.8)$$

Από τον ορισμό $\int_a^b f(x) dx = F(b) - F(a)$, έπεται ότι

$$\int_a^b f(x) dx = F(b) - F(a) = -(F(a) - F(b)) = -\int_b^a f(x) dx$$

ή

$$\int_a^b f(x) dx = -\int_b^a f(x) dx \quad (7.9)$$

Επίσης,

$$\int_a^b f(x) dx + \int_b^c f(x) dx = (F(b) - F(a)) + (F(c) - F(b)) = F(c) - F(a) = \int_a^c f(x) dx$$

ή

$$\int_a^c f(x) dx = \int_a^b f(x) dx + \int_b^c f(x) dx \quad (7.10)$$

Αν $\frac{dF}{dx} = f(x)$, και επειδή $\int_a^x f(t) dt = F(x) - F(a)$, έπεται ότι

$$\frac{d}{dx} \left(\int_a^x f(t) dt \right) = f(x) \quad \text{για } a = \text{σταθερό} \quad (7.11)$$

7.4 Μέση τιμή συνάρτησης

Η μέση τιμή της συνάρτησης $f(x)$ ως προς τη μεταβλητή x στο διάστημα (x_1, x_2) ορίζεται ως

$$\bar{f} = \frac{1}{x_2 - x_1} \int_{x_1}^{x_2} f(x) dx \quad (7.12)$$

Παράδειγμα 9

Να βρεθεί η μέση τιμή της συνάρτησης $f(x) = \sin x$, ως προς x , στο διάστημα $[0, \pi]$.

Από τον ορισμό, $\overline{\sin x} = \frac{1}{\pi} \int_0^\pi \sin x dx = \frac{1}{\pi} [-\cos x]_0^\pi = \frac{2}{\pi}$

Στο διάστημα $[0, 2\pi]$, η μέση τιμή της ίδιας συνάρτησης είναι ίση με μηδέν.

Παράδειγμα 10

Να βρεθεί η μέση τιμή της συνάρτησης $f(x) = \sin^2 x$, ως προς x , στο διάστημα $[0, 2\pi]$.

$$\text{Είναι} \quad \overline{\sin^2 x} = \frac{1}{2\pi} \int_0^{2\pi} \sin^2 x \, dx = \frac{1}{2\pi} \left[\frac{1}{2}x - \frac{1}{4}\sin 2x \right]_0^{2\pi} = \frac{1}{2\pi} \pi = \frac{1}{2}.$$

Επειδή $\sin^2 x + \cos^2 x = 1$, έπεται ότι $\overline{\sin^2 x} + \overline{\cos^2 x} = 1$ και επομένως και $\overline{\cos^2 x} = \frac{1}{2}$.

Οι μέσες τιμές που βρέθηκαν είναι για μια πλήρη περίοδο των συναρτήσεων $\sin x$ και $\cos x$. Το ίδιο αποτέλεσμα προκύπτει και για κάθε ακέραιο πολλαπλάσιο της περιόδου 2π .

7.5 Πίνακας στοιχειωδών ορισμένων ολοκληρωμάτων

- | | |
|---|---|
| 1. $\int_0^\infty \frac{dx}{a+x^2} = \frac{\pi}{2\sqrt{a}} \quad (a > 0)$ | 2. $\int_0^a \frac{dx}{\sqrt{a^2-x^2}} = \frac{\pi}{2}$ |
| 3. $\int_0^{\pi/2} \sin x \, dx = \int_0^{\pi/2} \cos x \, dx = 1$ | 4. $\int_0^{\pi/2} \sin^2 x \, dx = \int_0^{\pi/2} \cos^2 x \, dx = \frac{\pi}{4}$ |
| 5. $\int_0^{\pi/2} \sin^n x \, dx = \int_0^{\pi/2} \cos^n x \, dx = \frac{2 \cdot 4 \cdot 6 \cdot \dots \cdot (n-3)(n-1)}{1 \cdot 3 \cdot 5 \cdot \dots \cdot (n-2)n} \quad (n = \text{περιττό})$ | |
| 6. $\int_0^{\pi/2} \sin^n x \, dx = \int_0^{\pi/2} \cos^n x \, dx = \frac{1 \cdot 3 \cdot 5 \cdot \dots \cdot (n-3)(n-1)}{2 \cdot 4 \cdot 6 \cdot \dots \cdot (n-2)n} \frac{\pi}{2} \quad (n = \text{άρτιο})$ | |
| 7. $\int_0^\infty x^n e^{-ax} \, dx = \frac{n!}{a^{n+1}} \quad (a > 0, n > -1)$ | 8. $\int_0^\infty e^{-ax^2} \, dx = \frac{1}{2} \sqrt{\frac{\pi}{a}} \quad (a > 0)$ |

Προβλήματα

- 1 Από το $\int \frac{dx}{x^2+a^2} = \frac{1}{a} \arctan \frac{x}{a} + c$, δείξτε ότι $\int_0^\infty \frac{dx}{b+x^2} = \frac{\pi}{2\sqrt{b}} \quad (b > 0)$.
- 2 Δείξτε ότι $\int_a^b \frac{dx}{x} = \ln\left(\frac{b}{a}\right)$.
- 3 Δείξτε ότι $\int_0^{\pi/2} \sin x \, dx = \int_0^{\pi/2} \cos x \, dx = 1$ και $\int_0^{\pi/2} \sin^2 x \, dx = \int_0^{\pi/2} \cos^2 x \, dx = \frac{\pi}{4}$.

Βιβλιογραφία

M. R. Spiegel, *Ανώτερα Μαθηματικά*. Εκδόσεις ΕΣΠΙ, Αθήνα, 1982. Κεφ. 5.